

Arrest

nr. 49 379 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAN PARYS loco advocaat V. STROOBANTS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo-origine, afkomstig van Oporoza (Gbaramatu-kingdom, Delta-State). In 2004 huwde u met (B.I.M.). U besloot - met haar akkoord - om uw echtgenote te laten besnijden. In 2005, toen uw vrouw zwanger was van jullie eerste kind, werden jullie door zes gemaskerde mannen hierom ontvoerd uit jullie woning in Akokwa (Imo-state) waar u tot dan toe woonde. De lokale heersers vonden het immers walgelijk dat uw vrouw besneden was. Jullie werden gescheiden van elkaar en u werd gedurende een week vastgehouden. Na een week kon u één van uw ontvoerders overtuigen om u vrij te laten. U vluchtte daarna naar Gbaramatu-kingdom (Delta-state) waar u zich vestigde. U heeft nooit meer iets vernomen van uw echtgenote of van iemand anders in Akokwa. In Gbaramatu-kingdom werd u al snel lid van de burgerwacht (vigilante-group) die in 2006 werd omgedoopt tot MEND (Movement for the Emancipation of the Niger Delta). U werd immers door

de lokale gemeenschap gevraagd u aan te sluiten bij de strijd tegen de uitbuiting van het olierijke gebied waarvan Gbaramatu-kingdom deel uitmaakt. Eind 2005 diende u zo op missie te gaan naar Odi (Gbaramatu-kingdom) omdat de JTF (Joint Task Force van de Nigeriaanse overheid) daar een aanval deed op een gemeenschap die de olie van haar land niet wou laten ontginnen. Bij aankomst in Odi werd u echter samen met enkele collega's opgepakt en gedurende zeven dagen opgesloten. U kon echter ontkomen omdat u een bewaker zijn wapen kon nemen. Daarop keerde u terug naar Oporoza waar u even niet ingezet werd door uw commandant bij MEND omdat u anders riskeerde herkend te worden door de autoriteiten.

Op 14 mei 2009, tijdens het festival waarop de eerste verjaardag van het traditioneel leiderschap van Ogie de derde in Oporoza werd gevierd, viel de JTF opnieuw aan. U maakte deel uit van de bewakingstroepen van MEND om het festival goed te laten verlopen en om incidenten te vermijden. Tijdens uw bewakingsopdracht kreeg u echter telefoon van uw huishouder die u meldde dat militaire officieren u kwamen zoeken op uw boerderij. U kreeg van uw commandant 15 minuten de tijd om te gaan kijken wat er aan de hand was. Net toen u vertrokken was van het paleis viel de JTF het paleis aan met zware bombardementen. U hoorde en zag hoe alles vernield werd en hoe vele mensen gedood werden. Bovendien werd u opnieuw opgebeld, nu door een collega van MEND, die u meedeelde dat ook uw boerderij vernield werd. U probeerde uw boerderij te bereiken maar stootte op teveel militairen waarop u besloot het woud in te lopen. Daar ontmoette u (P.), een blanke zakenman die ook op de loop was voor het geweld. U verbleef samen met hem een week in het woud in Nigeria. Daarna namen jullie een boot naar Kameroen. U vermoedt dat u daar in Douala verbleef. Na een week zette (P.) u op een boot die u naar België bracht. Op 28 januari 2010 kwam u in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw problemen inconsistent, tegenstrijdig en onaannemelijk zijn.

Zo vooreerst uw verklaringen betreffende uw woonplaatsen in Nigeria. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde u dat Gbaramatu-kingdom, waar u verklaarde dat uw adres was, in Ijaw-state ligt (zie verklaring DVZ, nr.9). Voor het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) verklaarde u daarentegen dat het in Delta-state gesitueerd was (zie gehoor CGVS, p.2). Verder verklaarde u enerzijds voor het CGVS dat u sinds 1997 met uw moeder in Gbaramatu-kingdom woonde en dat u in 1997 met uw vrouw ontvoerd werd (zie gehoor CGVS, p.2). Even later, wanneer u gewezen werd op uw inconsistente verklaringen, wijzigde u die door te stellen dat u pas na de besnijdenis van uw vrouw in 2004 ontvoerd werd (zie gehoor CGVS, p.2). U verklaarde bovendien pas na uw vrijlating (dus na 2004) naar Gbaramatu-kingdom te zijn verhuisd (zie gehoor CGVS, p.2). U verklaarde voordien in Akokwa (Imo-state) gewoond te hebben met uw vrouw (zie gehoor CGVS, p.2). Ook wat betreft uw etnische origine spreekt u zichzelf tegen. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw etnische afkomst 'Gbaramatu-kingdom' is (zie verklaring DVZ, nr. 6). U verklaarde verder zelfs dat uw beide ouders dezelfde Gbaramatu-origine hebben (zie vragenlijst CGVS zoals opgetekend door de DVZ op 1/2/2010, p.1). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt echter dat u en uw ouders Igbo zijn (zie gehoor CGVS, p.1). Al deze vaststellingen doen reeds ernstig twijfelen aan het door u voorgehouden profiel.

Bovendien kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaringen betreffende uw vlucht uit Nigeria. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u na de aanval van 14 mei 2009 nog slechts een week in de bush in Nigeria verbleef om daarna naar Kameroen te vertrekken waar u nogmaals slechts een week in een hotel verbleef alvorens aan boord te gaan van een schip dat u naar België bracht (zie gehoor CGVS, p.8). Dat zou betekenen dat u begin juni 2009 naar België vertrok. Op de DVZ verklaarde u echter dat u pas in oktober 2009 Kameroen verliet (zie verklaring DVZ, nr. 34). U stelde zelfs pas na een lange periode in Kameroen naar een Europese bestemming vertrokken te zijn (zie vragenlijst CGVS zoals opgetekend door de DVZ op 1/2/2010, p.2). Bovendien kan u niet situeren waar u in Kameroen verbleef. U denkt dat het in Douala was maar wanneer u gevraagd werd of het in een plaats aan de zee was moet u het antwoord hierop schuldig blijven. U verklaart er in een hotel gezeten te hebben en zelfs bij het aan boord gaan van het schip niet gezien te hebben of dit op zee was of op een rivier (zie gehoor CGVS, p.3) wat toch onaannemelijk is. Verder kan nog worden opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde dat de aanval waarvoor u op de vlucht sloeg op 18 mei 2009 plaats vond (zie

vragenlijst CGVS zoals opgetekend door de DVZ op 1/2/2010, p.2), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat dat op 14 mei 2009 was, aan het begin van het festival (zie gehoor CGVS, p.7).

Verder is ook de manier waarop u reageerde na uw beweerde problemen in Akokwa op zijn minst opmerkelijk te noemen. Hoewel u enerzijds op het CGVS verklaarde dat u, vanuit Gbaramatu-kingdom, alles in het werk stelde om te weten te komen wat er van uw vrouw geworden was na jullie ontvoering (zie gehoor CGVS, p.3), blijkt bij nader inzien dat u enkel aan passanten uit uw regio vroeg naar informatie over uw echtgenote (zie gehoor CGVS, p.3). U ging niet naar de politie na uw eigen vrijlating en u verliet uw eigen regio en nam met niemand in Akokwe nog contact, hoewel u daar nog familie hebt (zie gehoor CGVS, p.3). Pas in België zou u een eerste stap gezet hebben om uw vrouw (en kind) te vinden, hoewel u in Nigeria nog meerdere jaren verbleven heeft na jullie ontvoering en zelfs de tijd had om er een heus bedrijf uit te bouwen (zie gehoor CGVS, p. 4). Het feit dat u naliet (meer) inspanningen te doen om de situatie van uw echtgenote te kennen, vooral omdat u vermoedens had dat de daders handelden in opdracht van de dorpsversten (zie gehoor CGVS, p.2), doet ernstig twifelen over de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zich eind 2005 (toen u en uw vrouw elkaar de laatste keer zagen omdat jullie ontvoerd werden), na uw vrijlating, meteen vestigde in Gbaramatu-kingdom (zie gehoor CGVS, p.2). U verklaart dat u er meteen werd opgenomen in de gemeenschap. U sloot uzelf ook meteen aan bij de burgerwachten en u werd prompt naar Odi gestuurd voor een militaire operatie waar u werd gearresteerd door de JTF, allemaal nog eind 2005 (zie gehoor CGVS, p. 2, 5, 7, 8). Rekening houdend met het feit dat u daarbij ook nog een combat-training kreeg (zie gehoor CGVS, p.6) en rekening houdend met het feit dat organisaties als MEND en de daarvoor bestaande burgerwachten hoogst waarschijnlijk voorzichtig dienen om te springen met hun informatie en beducht zijn voor infiltranten, is dit toch een zeer snel verloop van de door u getekende gebeurtenissen.

Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw lidmaatschap van MEND op meerdere punten inconsistent en in tegenstrijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaarde u dat u wapens had en dat u interventies deed wanneer de JTF een aanval uitvoerde, maar wanneer u gevraagd werd naar de wapens die jullie daarbij gebruikten, kwam u niet verder dan machetes en ammunitions (munitie), maar slaagde u er verder niet in de wapens zelf te benoemen, wat toch merkwaardig is aangezien u verklaarde dat u een gevechtstraining gehad hebt en dat automatische wapens wel degelijk gebruikt werden door leden van MEND (zie gehoor CGVS, p. 4, 6).

Hierbij aansluitend is het bovendien hoogst merkwaardig dat u verklaarde dat er buiten MEND geen andere organisaties zijn die actief zijn in de Niger Delta met dezelfde bedoelingen. U verklaarde dat MEND de enige militante groep is in de Niger Delta (zie gehoor CGVS, p.6). Uit de informatie blijkt nochtans duidelijk dat er heel wat verschillende gewapende groepen zijn binnen de regio van de Niger Delta die strijden voor de rechten van de bevolking.

Vervolgens verklaarde u ook dat u in Nigeria in het bezit was van een lidkaart van MEND maar dat u deze lidkaart niet bij zich heeft door de manier waarop u diende te vertrekken. U beschrijft zelfs de lidkaart en stelt dat elke MEND-unit een andere lidkaart heeft (zie gehoor CGVS, p.5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat MEND-leden niet over een lidkaart beschikken (zie informatie in uw administratief dossier).

Verder verklaarde u, gevraagd naar de activiteiten van MEND, dat jullie enkel reageerden op aanvallen van de JTF en soms ook meetings organiseerden (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer u gevraagd werd naar andere manieren waarop MEND de Nigeriaanse regering bevecht, verklaarde u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.6). Dit is echter uiterst merkwaardig gezien MEND toch vooral bekend staat voor het laten ontploffen van oliepijpleidingen en voor het ontvoeren van buitenlandse olie-arbeiders (zie informatie in uw administratief dossier). Het feit dat u deze activiteiten niet zelf aanhaalt doet verder ernstig twifelen aan uw eigen activiteiten voor MEND.

Verder kan u niet andere militanten-leiders uit de Niger Delta situeren. Zo verklaarde u dat zowel Dukobo Asari als Ateke Tom hoofdleiders van MEND zijn (zie gehoor CGVS, p.6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Dukobo Asari de leider is van de Niger Delta Peoples Volunteer Force (NDPVF) en Ateke Tom van de Niger Delta Vigilante (NDV) en dat beiden in een woelige strijd met elkaar zitten.

Verder is het merkwaardig dat u, wanneer u naar Escavros gevraagd wordt, u onmiddellijk antwoordt dat het een rivier is. Wanneer u gevraagd wordt of het ook iets anders is antwoordt u ontkennend (zie gehoor CGVS, p.8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Escavros ook de naam is van een grote olie-terminal in de Niger Delta. Het feit dat u hier blijkbaar niet van op de

hoogte bent ondersteunt verder de opmerkingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw activiteiten voor MEND. Ook verklaarde u, gevraagd naar Camp 5, dat dit hetzelfde kamp was als Iroko-camp, waar u ondergebracht werd (zie gehoor CGVS, p.8) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat het hier om verschillende kampen gaat.

Ten slotte kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw verblijf in Gbaramatu-kingdom en dat u daar zo snel door de gemeenschap zou zijn opgenomen in hun midden (zie gehoor CGVS, p. 2). Immers, u kent niet de term Bolowei (zie gehoor CGVS, p.9) hoewel het de traditionele eerste minister van de Gbaramatu-clan betreft en u herkende ook niet de naam 'Wellington Okrika', zijnde de persoon die Bolowei van Gbaramatu-kingdom was in de tijd dat u er zou verbleven hebben (zie informatie in uw administratief dossier). Verder verklaarde u de koning of Pere van Gbaramatu enkel te kennen onder de naam 'Ogie de derde' en u verklaarde dat hij soms ook Tom Polo Egbumupolo genoemd wordt (zie gehoor CGVS, p.9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de naam van de Pere van Gbaramatu Godwin Bebenimibo luidt en dat Tom Polo een ander persoon is (zie informatie in uw administratief dossier).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw algehele verklaringen fundamenteel aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U beschikt bovendien over geen enkel document dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht.

De beweemde inconsistenties kunnen volgens hem worden verklaard door zijn beperkte opleiding en de moeilijke en stressvolle situatie waarin hij zich bevond.

De motivering omtrent zijn etnische origine betreft volgens verzoeker duidelijk een vergissing, veroorzaakt door een onduidelijke vraagstelling. Andere vergissingen zijn eveneens onbegrijpelijk voor verzoeker. Hoewel de Niger Delta onder andere door de 'Ljaw', bestaat de 'Ljaw state' niet. Verzoeker kan dan ook niet verklaren waarom dit als antwoord gegeven wordt in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Verzoeker stelt dat de beschikbare informatie zijn verklaringen over MEND bevestigt. MEND is ontstaan uit verschillende vigilante groeperingen die naast elkaar bestonden en bleven bestaan doch onder één noemer werden gebracht. De organisatie blijft versnipperd. Verzoeker citeert dienaangaande het *UK Border Agency Report 2010*. Vanuit deze informatie zouden zijn verklaringen omtrent de organisatie en leiders van MEND perfect begrepen kunnen worden. De groepering van verzoeker zou grotendeels haar eigenheid hebben gehouden, met een lidkaart en een eigen programma waarbij niet werd deelgenomen aan kidnappings of het opblazen van raffinaderijen.

Verzoeker betoogt verder dat de door hem weergegeven feiten overeenstemmen met de gekende feiten. De tegenstelling betreffende de datum kan niet ernstig worden genomen. Verzoeker zou bij de DVZ hebben gesteld dat de aanval gebeurde tijdens het festival van 14 tot 18 mei 2009, zonder dit nader te preciseren. Op het CGVS was hij nauwkeuriger en gaf hij aan dat de aanval plaatsvond op de eerste dag van het festival. De vraagstelling bij de DVZ was duidelijk minder nauwkeurig.

Dat hij geen nadere informatie kon geven over zijn verblijf in Douala, een stad waar hij voordien nooit was geweest en een hele tijd min of meer ondergedoken leefde, zou aan verzoeker niet kunnen worden verweten.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, afkomst of asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Zijn algehele geloofwaardigheid wordt tevens ondergraven doordat hij in het verzoekschrift laat uitschijnen dat de inconsistenties te wijten zouden zijn aan zijn "*beperkte opleiding*" terwijl hij in de vragenlijst aangaf lager onderwijs te hebben gedaan tot 1990 en vervolgens tot 1996 school liep aan het college in Akokwa (administratief dossier, stuk 10, p.1).

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde betreffende het ogenblik waarop hij zou verhuisd zijn naar Gbaramatu Kingdom. Aanvankelijk verklaarde hij tijdens het gehoor bij het CGVS immers dat hij er woonde met zijn moeder sedert 1997, nadat hij zijn school beëindigde in 1996. Tevens gaf hij aan dat hij samen met zijn vrouw in Akokwa woonde tot zij samen werden ontvoerd in 1997. Sedertdien zou hij haar niet meer hebben gezien. Wanneer verzoeker vervolgens werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij geen contact meer had met zijn vrouw sinds eind 2005, wijzigde hij zijn verklaringen en verklaarde hij dat hij met zijn vrouw huwde in 2004 en dat zij op dat ogenblik in Akokwa woonden. Slechts nadien, na zijn ontsnapping aan hun ontvoerders, zou verzoeker in Gbaramatu Kingdom zijn gaan wonen (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Daarenboven stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker ten aanzien van de DVZ aangaf dat Gbaramatu Kingdom in de 'Ijow State' ligt terwijl hij bij het CGVS aangaf dat dit in de 'Delta State' ligt. Verzoekers post factum verklaring dat dit onbegrijpelijk is omdat hij de staten van Nigeria kent en de 'Ijow State' niet bestaat is niet van die aard dat zij de voornoemde tegenstrijdigheid kan opheffen.

Voorts weerlegt verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet waar deze stelt dat hij (i) niet op de hoogte bleek van de term Bolowei hoewel dit de traditionele eerste minister van de Gbaramatu-clan betreft (ii) de naam van de Bolowei van Gbaramatu Kingdom niet bleek te herkennen (iii) foutieve verklaringen aflegde betreffende de naam van de koning of 'Pere' van Gbaramatu en in dit kader de naam verstrekke van een andere persoon. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Gbaramatu.

Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring als zou hij via de gemeenschap aldaar zijn toegetreten tot MEND. De geloofwaardigheid van deze verklaring wordt bovendien verder ondergraven daar waar de commissaris-generaal met recht motiveert dat de door verzoeker geschetste gang van zaken betreffende de door hem aangehaalde gebeurtenissen wel erg snel is verlopen. Zo zou hij slechts eind 2005 zijn ontsnapt aan zijn ontvoerders, verhuisd zijn naar Gbaramatu Kingdom, zou hij hier meteen zijn opgenomen in de burgerwacht, zich meteen hebben aangesloten bij de burgerwacht, prompt naar Odi zijn gestuurd voor een militaire operatie en aldaar zijn gearresteerd door de JTF. Rekening houdend met het feit dat hij daarbij nog fysieke trainingen en gevechtstraining zou hebben

gekregen (administratief dossier, stuk 5, p.6), alsmede met het feit dat een organisatie als MEND en de voor MEND bestaande burgerwachten voorzichtig dienen om te springen met hun informatie en beducht zijn voor infiltranten, is het hoogst onaannemelijk dat verzoeker dermate snel zou zijn geïntegreerd in deze beweging en hebben deelgenomen aan een militaire operatie.

De bestreden beslissing vindt daarenboven steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker (i) enerzijds beweerde dat hij wapens had en deze gebruikte bij interventies doch anderzijds, gevraagd naar welke wapens zij gebruikten, niet verder kwam dan te stellen: *“machete, ammunitions”* en niet kon preciseren welke munitie zij gebruikten noch de gebruikte wapens kon benoemen, hetgeen des te meer klemt daar hij aangaf dat hij gevechtstraining kreeg en dat wel degelijk automatische wapens werden gebruikt door MEND-leden (ii) beweerde dat buiten MEND geen andere groeperingen met dezelfde doelstellingen actief zijn in de Niger Delta terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat er nog tal van andere dergelijke gewapende groeperingen actief zijn (iii) beweerde dat hij in het bezit zou zijn geweest van een lidkaart van MEND, stelde dat hij deze niet bij had vanwege de manier waarop hij diende te vertrekken, de lidkaart zelfs beschreef en voorhield dat elke afdeling van MEND een andere lidkaart heeft, terwijl uit de informatie in het dossier - én de door hem bijgebrachte informatie (UK Country of Origin Information Report, Nigeria, punt 9.10) - blijkt dat MEND-leden niet over een lidkaart beschikken (iv) de bekendste activiteiten van MEND niet zelf aanhaalde wanneer hem werd gevraagd naar de activiteiten van deze beweging (v) andere militantenleiders uit de Niger Delta niet kon situeren en hen, ondanks dat zij onderling strijd voerden, verkeerdelijk binnen MEND plaatste (vi) niet bleek te weten dat Escavros een grote olie-terminal is in de Niger Delta (vii) beweerde dat Camp 5 hetzelfde kamp is als Iroko-camp, het kamp waar hij zou zijn ondergebracht, terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat het om verschillende kampen gaat.

Hoe de door verzoeker neergelegde informatie, zoals geciteerd in het verzoekschrift, de voorgaande vaststellingen kan verklaren kan niet worden ingezien. Verweerder merkt met recht op dat deze informatie geenszins aantoont dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd onjuist zou zijn, noch dat verzoekers verklaringen aangaande de organisatie en leiders van MEND correct zouden zijn. Voorts is het door verzoeker neergelegde document deels gebaseerd op de informatie op grond waarvan de commissaris-generaal zich steunde om te oordelen dat verzoekers verklaringen foutief waren. Tevens blijkt ook uit de door verzoeker aangehaalde informatie duidelijk dat (i) de hoofdactiviteit van MEND eruit bestaat de aanwezige olie-infrastructuur te vernielen en de werknemers van oliemaatschappijen te ontvoeren (ii) er geen MEND-leden met lidkaarten zijn (iii) er tientallen verschillende en herkenbare gewapende groeperingen zijn in de Niger Delta (rechtsplegingdossier, stuk 1, UK Country of Origin Information Report, Nigeria, punt 9.06 - 9.10), hetgeen manifest in strijd is met zijn verklaringen. Voorts laten deze informatie en verzoekers betoog de vaststellingen onverlet dat hij niet kon preciseren van welke wapens en munitie hij en de overige MEND-leden zich zouden hebben bediend, dat hij andere militantenleiders, die bovendien onderling strijd voerden, verkeerdelijk binnen MEND situeerde, dat hij foutieve verklaringen aflegde omtrent Camp 5 en dat hij onwetend bleek over Escavros.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde activiteiten voor MEND van 2005 tot 2009.

Daar aan verzoekers activiteiten voor MEND geen geloof kan worden gehecht kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij in dit kader zou hebben ondervonden in mei 2009. Daarenboven legde verzoeker aangaande deze problemen en meerbepaald aangaande de datum waarop zij zouden zijn aangevallen tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde hij hieromtrent: *“Het was de eerste dag van het festival, de 14^e”* (administratief dossier, stuk 5, p.7). Dit kan niet worden gerijmd met zijn verklaringen in de vragenlijst, waar hij, in tegenstelling tot wat hij beweert, wel degelijk aangaf: *“Op 18 mei 2009, tijdens de festiviteiten (...) vielen de Nigeriaanse militairen van de Joint task Force het grondgebied van Gbaramatu Kingdom aan”* (administratief dossier, stuk 10, p.2). Dit klemmt overigens nog des te meer daar hij enerzijds beweerde dat deze aanval plaatsvond in het kader van de festiviteiten ter ere van de koning van Gbaramatu, doch anderzijds, zoals reeds hoger aangegeven, niet in staat bleek diens naam te verstrekken (administratief dossier, stuk 5, p.4, 8-9).

Voor zover verzoeker het voorgaande op louter algemene wijze tracht toe te schrijven aan de moeilijke en stressvolle situatie waarin hij zich bevond, dient te worden opgemerkt dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit niet in de weg staat dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat deze een correct antwoord kon formuleren op de hoger gestelde vragen. Van een kandidaat-vluchteling mag immers verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd,

de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Verzoeker laat bovendien na in concreto te duiden waar of op welke wijze zijn situatie zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde lidmaatschap van MEND noch aan de problemen die hij ingevolge dit lidmaatschap beweert te hebben ondervonden. Kritiek op de overige, overvloedige motieven kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De weigering van de aanvraag om subsidiaire bescherming wordt volgens hem niet gemotiveerd, hetgeen een duidelijke schending uitmaakt van de motiveringsplicht omdat nergens in de bestreden beslissing kan worden achterhaald welke motivering aan de grondslag ligt van de weigering noch of een onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dient te worden opgemerkt dat verzoeker teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aanvoert dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.) en de overige elementen in het dossier heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat verzoeker niet aantoonde dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS